

marius marian șolea

*copilăresc
și mic manual de bun simț
elementar*

(ziduri și cercuri)

Cuprins

Introducere.....	9
Primul cerc	11
Al doilea cerc	12
Al treilea cerc.....	13
Al patrulea cerc.....	14
Al cincilea cerc	15
Al șaselea cerc	16
Al șaptelea cerc	17
Al optulea cerc.....	18
Prima respirație de lângă primul zid.....	21
Al nouălea cerc.....	23
Al zecelea cerc	24
Al 11-lea cerc	25
Al 12-lea cerc	26
Al 13-lea cerc	27
Al 14-lea cerc	28
Al 15-lea cerc.....	29
A doua respirație de lângă primul zid.....	31

Al 16-lea cerc	33
Al 17-lea cerc	34
Al 18-lea cerc	35
Al 19-lea cerc	36
Al 20-lea cerc	37
A treia respiraare de lângă primul zid	38
Al 21-lea cerc	39
Al 22-lea cerc	40
Al 23-lea cerc	41
Al 24-lea cerc	42
Al 25-lea cerc	43
Al 26-lea cerc	44
Al 27-lea cerc	45
Al 28-lea cerc	46
Prima respiraare de lângă al doilea zid	49
Al 29-lea cerc	50
Al 30-lea cerc	51
Al 31-lea cerc	52
Al 32-lea cerc	53
Al 33-lea cerc	54
Al 34-lea cerc	55
Al 35-lea cerc	56
Al 36-lea cerc	57
A doua respiraare de lângă al doilea zid, atinsă de cercul de mai înainte.....	58
Al 37-lea cerc	59

Al 38-lea cerc	60
Al 39-lea cerc	61
Al 40-lea cerc	62
A treia respiraare de lângă al doilea zid	63
Al 41-lea cerc	65
Al 42-lea cerc	66
Al 43-lea cerc, cu atingere de cel anterior	68
Al 44-lea cerc	69
Al 45-lea cerc	72
Al 46-lea cerc	73
Prima respiraare de lângă al treilea zid, cu atingere de un cerc anterior, fără să mai știu și care	75
Al 47-lea cerc	76
Al 48-lea cerc	78
A doua respiraare de lângă al treilea zid	79
Al 49-lea cerc	80
A treia respiraare de lângă al treilea zid	82
Ultima respiraare, din umbra celui de al treilea zid, cea de dinaintea încercării de a escalada.....	83
Poemul rămas din continuitatea timpului	84

Primul cerc

Pentru ca lucrurile să aibă o idee, o rațiune de a fi,
să fie editabilă acea multiplicare
în existența mărginită de spațiu și de timp,
e de ajuns o singură posibilitate,
iar simpla viețuire a omului presupune
o mulțime de posibilități de în-ființare a lucrurilor,
de acțiuni în baza acelor idei și, implicit,
de performanțe corespondente.

cea mai gravă ipostază este rătăcirea în logica lucrurilor,
să fii subiectul acelei rătăcirii existențiale,
să te obișnuiești și să accepți.
această rătăcire are multe *chipuri*...
și toate sunt dobândite
în funcție de chipul fals în care dorește acel om
să se pre-figureze
în spațiul pus la dispoziție în această lume
de simpla sa naștere, apoi de dinamica spectaculară a vieții.

Al doilea cerc

Fiecare dintre noi poartă în sine
posibilitatea de a porni și de a împlini lucruri,
de a înnobila spațiul la care,
în mod natural sau prin dobândire, va avea acces.
deopotrivă însă va putea să și slujească vecinătăți și oameni.
totul se întâmplă în funcție de situarea noastră în frumusețea
sau, din contră, în urâțenia lumii.
natura umană este foarte creativă pentru ambele deprinderi.
există context, există și arbitrar, dar ambele poartă în sine
un tip de complementaritate
cu felul de a fi al celui care acționează asupra lucrurilor.

Al treilea cerc

Neutralitatea în termeni absoluți este o iluzie,
nu este posibilă între bine și rău.
între bine și rău nu există punct de echilibru.
tot spectacolul lumii mărturisește asta într-un fel sau altul.
în absența binelui, răul își începe desfășurarea în timpul istoric,
este un produs al omului,
un fruct murdar și otrăvit al egoismului.
tot ce am produs ca bine și ca rău în existența noastră
a fost o încărcătură a sufletului nostru,
pe care am purtat-o ca pe o povară sau ca pe un dar.
din când în când, mai lași încărcătura pe drumurile pe care te duci
până la un capăt al tău sau până la un capăt de drum.

Al patrulea cerc

Stimulul și dorința rațională de a înfăptui lucruri
fac parte din libertatea noastră de a acționa,
fiecare ne exercităm libertatea
în funcție de natura pe care o avem sau pe care o dobândim.
trăim și producem exact ceea ce înțelegem din acest miracol
(care poate fi perceput și ca o banalitate)
al prezenței în timp, în spațiul avut la dispoziție.

Al cincilea cerc

În fiecare fragment există un tipar al întregului.
inclusiv în cazul lumii vii.
tiparul speciei prefigurează și domină indivizii.
în cazul omului, atât îndumnezeirea cât și îndiavolirea
sunt interioare condiției sale, există ca posibilități *existențiale*
și nu sunt dependente nici măcar de opțiunea prealabilă,
aceea de a fi în armonie cu Creatorul, cu firescul bine,
sau, după caz, de a accentua dezechilibrul din lume
și răul pe care și-l produc
unii altora
oamenii.
aceasta este singura sursă a răului,
în afara accidentelor, când acestea nu au drept sursă tot omul.
răul dintre oameni nu are o existență anterioară, în sine,
este un produs social, o *materializare* a răului din noi.

Al șaselea cerc

În legătură cu timpul sau, mai degrabă,
cu ce considerăm noi a fi acest timp,
există posibilitatea ca fiecare *trecere* să conțină
sau, mai degrabă, să surprindă identitatea veșniciei.
despre eternitate nu cred că este doar o noțiune
prin care omul a capitulat în fața necuprinsului,
a nemărginirii.

Al șaptelea cerc

Dacă lumea aceasta s-ar putea desena
și am putea mai apoi să rupem sau să decupăm răul din ea,
cred că ar rămâne goluri, prin care doar răul interior nouă
ar dori să intre și să *completeze*
ceea ce a fost odată un *întreg*.
iar răul din noi, odată plecat,
nu va putea să lase în noi tot goluri,
pentru că răul din om nu constituie
și nici nu poate produce întregul acestuia,
răul este în sine un fragment,
chiar dacă o pierdere, o suferință, un neajuns, o despărțire.
întregul omului este substanță a binelui,
tot așa cum o bucată de cer
este cerul întreg și fără limita
pe care noi ne-am putea-o reprezenta
fără să avem reperele unui univers rămas încă necunoscut.

Al optulea cerc

Când ai trăit o viață doar pentru tine însuși
(în această categorie intrând în extenso și propria familie,
ca spațiu exclusiv al manifestării și influenței tale),
dacă știi că n-ai făcut nimic
pentru îndreptarea a ceea ce este greșit,
că n-ai nici o lucrare
pentru ameliorarea dezechilibrelor din lumea
pe care o locuiești secvențial și limitat,
gândește-te numai că moartea ar putea să fie
o introducere în vederea celor pe care nu le-ai văzut
din postura de prizonier al materiei,
în adevărurile de care tu nu ai avut nevoie
ori de care chiar nu ți-a păsat.
sunt multe și felurite motive
pentru care moartea ar trebui *trăită*
încă din timpul vieții,
cel puțin ca exercițiu al cunoașterii,
ca alternativă de învățatură pentru suflet și minte.
inclusiv pentru mine moartea dimprejur
a fost cel mai eficient pedagog.
dacă e adevărat că spațiul acesta nu este totul,
atunci nici sufletul nu este limitat de respectivul spațiu,

nu poate avea aceleași limitări, fiind de altă natură, substanță.
degradarea trupului este circumscrisă degradării viului,
adică timpului specific
fiecărui element biologic al piramidei vieții.
sufletul e alterabil doar în ceea ce înseamnă opțiunea sa
între bine și rău,
nu în condiția sa *temporală*,
pentru că nu are constrângerile fizice
ale materiei.
în preajma înțeleșurilor și a maturizării
pe care ți le dă conștiința morții,
a finitudinii tale, implicit a opțiunilor în care te manifesti,
raționamentele se disciplinează,
capacitatea intelectuală va parcurge un traseu al ameliorării,
omul va fi familiarizat
cu înțeleșuri proprii celuilalt cadru existențial.

LBRIS

We know
books

